

Ekkor vettem észre először, hogy izzadság folyik végig a testemen; fárasztó volt az utam, nehéz a teher, melyet hordoznom kellett: a világ terhe. Láthatatlan kötélekkel voltam hozzákötve és ő énhozzám; húzott-ráncigált, ahogyan a lecsúszó teher rántja magát a mélybe a kimerült málhásállatot. Minden erőmmel nekifeszültem a láthatatlan kötéleknek, s mint kétségbeesett állat próbáltam szakítani a fojtogató hámat. Lábam szinte belenőtt a földbe, miközben izmaim görcsbe merevedtek, hogy felsőtestemet egyenesen tarthassam — míg egyszer csak rádöbentem, hogy nem bírok állva maradni: bármit teszek, összeesem; az emberfeletti teher kivet a helyemből. S már szinte éreztem, hogy felbukom; nagyot kiáltottam, még egyszer nekifeküdtem a láthatatlan hámnak — arcra zuhantam, szakadt a kötél, a szabadság szóba nem fogható, nagyszerű öröme mögöttem, szemem előtt fénylő síkság, melyen egyedül ő állt, a Nő, aki az imént még ott feküdt a silány sírban, amelytől jöttem, mocskos virágok között... s most ő mondta nekem, mosolygó arccal: „Kelj fel, ember, kelj fel!” — de akkor már talpon voltam, és futottam feléje...

Bán Ervin fordítása

TARBAY EDE

Talán jobb volna

*ízek helyett Krúdytól, rákleves,
szerelem Shakespeare szonettjeivel
— kiváltképp a hetvenötödik —,
s mint érintetlen természet: Vivaldi,
gondolkodásnak Ó- és Újszövetség,
rejtőzködésnek lázas Leonardo,
álmaimnak Bosch Gyönyörök kertje,
utazásnak, térben és időben
Orlandó hosszú, váltott életútja,
ember-testnek rabszolga, vetkező,
kétkedésnek, önmagamban: Bergman,
requiemnek Pilinszky-sorközök,
Illyés sokágú nemzet-tudata,
jogrendnek Bibó, emberség-próbának
Strehler terében víztócsák fölött
ingataggá feszített deszka-pallók,
és Penderecki, lelkiismeretnek,
feloldozásnak Dosztojevszkij-árnyak,
magánynak csónak, vén halász kudarc,
meddő létnek Hölderlin elmúlása,
csak a halálnak önmagam halála.*